

Białystok 26.08.2017

dr hab. Jacek Malinowski
Akademia Teatralna im. Aleksandra Zelwerowicza w Warszawie
Wydział Sztuki Lalkarskiej w Białymstoku

Recenzja dorobku artystycznego i dydaktycznego oraz rozprawy doktorskiej mgr Joanny Gerigk „Teatr komponowany - projekt badawczy pod tytułem *Apollo i Marsjarz*” pod kierunkiem prof. dr hab. Mirosława Kocura.

Rada Wydziału Lalkarskiego Państwowej Wyższej Szkoły Teatralnej im. Ludwika Solskiego w Krakowie, Filia we Wrocławiu w przesłanym piśmie z dnia 10.07.2017 roku powierzyła mi funkcję recenzenta w przewodzie doktorskim mgr Joanny Gerigk. Do wniosku dołączone zostały wymagane dokumenty, takie jak praca doktorska, informacje o dorobku artystycznym i dydaktycznym, recenzje realizacji teatralnych, rekomendacje środowiskowe oraz nagranie DVD dokumentujące projekt badawczy „Apollo i Marsjarz”.

Pani mgr Joanna Gerigk (ur. 25.07.1977 roku w Starogardzie Gdańskim) ukończyła Kierunek Reżyserii Wydziału Lalkarskiego we Wrocławiu w roku 2013 po obronie magisterium oraz zrealizowaniu praktycznych prac warsztatowych. W trakcie studiów we Wrocławiu otrzymała Stypendium Ministra Kultury i Dziedzictwa Narodowego za wyróżniające osiągnięcia w nauce. Kilka lat wcześniej, w roku 2005, sfinalizowała z sukcesem studia na Wydziale Wiedzy o Teatrze Akademii Teatralnej im. Aleksandra Zelwerowicza w Warszawie, w roku 2001 uzyskała tytuł plastyka w zakresie technicznej realizacji widowisk w Policealnym Studium Zawodowym Techniki Teatralno - Filmowej w Łodzi, zaś w roku 1998 zakończyła edukację w Studium Kształcenia Animatorów Kultury w Ciechanowie. Dodatkowo Pani mgr Joanna Gerigk odbyła kurs dramy II stopnia i języka migowego oraz cykl szkoleń metodycznych: „Nauczyciel wobec patologii”. Świadoma droga rozwoju w zakresie zgłębiania szeroko postrzeganej wiedzy teatralnej miała też ciąg dalszy w ramach współpracy z Wydziałem Lalkarskim we Wrocławiu, z którym związana jest od roku akademickiego 2013/2014.

Dokonania artystyczne Pani mgr Joanny Gerigk są bardzo interesujące. Można tu bardzo wyraźnie wskazać dwa podstawowe pola działalności twórczej. Pierwsze to obszar prac związanych z dramaturgią. W roku 2010 tekst „Miss Julia Pastrana” został zakwalifikowany do finału konkursu „Metafory rzeczywistości” organizowanego przez Teatr Polski w Poznaniu, gdzie zdobył wyróżnienie oraz Nagrodę Dziennikarzy. W roku 2015 dramat przetłumaczono na język czeski, a jego premierowe czytanie odbyło się w Divadlo Komédie w Pradze. W lutym 2016 roku na scenie Wrocławskiego Teatru Lalek zrealizowany został autorski tekst mgr Joanny Gerigk „Tesla vs. Edison czyli z prądem lub pod prąd”. Drugie pole to oczywiście reżyseria i realizacja autorskich przedstawień. Tu wyróżniają się prace w teatrach w Czechach: „Magiel/Mandl” w Divadlo Inspirance i „Vodnikov sen” w Divadlo No Kakabus oraz udział w międzynarodowym projekcie w ramach stażu w DAMU w Pradze, którego efektem był włosko/belgijsko/francusko/fiński spektakl „Dreaming-machine”. Na rynku krajowym, po udanym spektaklu dyplomowym „Cukier” wyróżnionym Nagrodą Marszałka Województwa Dolnośląskiego, największe sukcesy zapewniły Pani mgr Joannie Gerigk spektakle: „Le Filo Fable” zrealizowany w Teatrze Lalki i Aktora w Wałbrzychu oraz „Po sznurku” Wrocławskiego Teatru Lalek. Wałbrzyski spektakl oparty na motywach bajek filozoficznych z różnych stron świata odwiedził większość polskich festiwali zdobywając uznanie i nagrody, m.in.: zespołową nagrodę aktorską na IV Festiwalu Teatrów Ożywionej Formy Maskarada w Rzeszowie czy nagrodę „Kota w worku” na XVII Międzynarodowym Festiwalu dla Dzieci i Młodzieży Korczak w Warszawie. Za ważne wyróżnienie uznać należy przyznanie przedstawieniu „Atestu Assitej - Świadczenia Wysokiej Jakości i Poziomu Artystycznego za rok 2012”, jak również prezentacja spektaklu w ramach programu „Teatr Polska” w roku 2014. Tak spektakl podsumowuje krytyk Bartłomiej Miernik:

„W Wałbrzychu powstała świetna bajka dla najmłodszych. To przedstawienie krótkie, zgrabne i na temat. *Le Filo Fable* w reżyserii Joanny Gerigk to przedstawienie, na którym prócz dzieci bawią się też dorośli (...) aktorstwo jest tu bardzo sprawne. Tempo gry, sypiące się jak z rękawa reżyserskie pomysły, to niewątpliwie atuty tego powstałego w wałbrzyskim Teatrze Lalki i Aktora spektaklu.”

Drugi z wymienionych spektakli „Po sznurku” nominowano do wrocławskich odkryć artystycznych „Warto 2015”, nagrodzono na II Festiwalu Małych Prapremier w Wałbrzychu za scenariusz, reżyserię dla Joanny Gerigk i za rolę dla Tomasza Maśląkowskiego. Wyróżnienie za scenografię dla Jana Polivki przyznano wrocławskiemu przedstawieniu na XXVIII Festiwalu Teatralnym Walizka w Łomży.

„Najnowsza premiera Wrocławskiego Teatru Lalek, *Po sznurku* w reżyserii Joanny Gerigk, to prawdziwa perełka - zachwyca, wzrusza, zapewnia haust twórczej wolności, a przy okazji stawia pytania o to, co jest normą, a co poza nią wykracza.” - pisze Magda Piekarska w *Gazecie Wyborczej*, a Daniel Groszewski na portalu *Dzielnice Wrocławia* podsumowuje: „Spektaklu w reżyserii Joanny Gerigk nie da się opowiedzieć. To trzeba po prostu zobaczyć. Ten cudny brak zasad i brak logiki.”

Analizując wyżej wymienione realizacje jak również te z ostatnich sezonów teatralnych można śmiało przyznać, że Pani mgr Joanna Gerigk jest reżyserem poszukującym, wyróżniającym się profesjonalizmem, oryginalnością, dobrym smakiem oraz warsztatowym przygotowaniem do uprawiania zawodu.

Dorobek dydaktyczny Pani mgr Joanny Gerigk na uczelni wyższej zamyka się w latach akademickich 2013/2014-2016/2017. Nie jest to być może czas długi, ale jak wskazują rekomendacje wykładowców Wydziału Lalkarskiego we Wrocławiu z pewnością intensywny i owocny. Pierwsze dwa lata wypełniły doświadczenia na stanowisku asystenta u boku prof. Jerzego Bielunasa w ramach zajęć „Reżyseria teatru lalek” i prof. Aleksandra Maksymiaka, który prowadził wówczas „Propedeutykę reżyserii teatru lalek”.

Z rekomendacji prof. Jerzego Bielunasa: „Pani Joanna Gerigk była moją asystentką i wielokrotnie mogłem się przekonać, że jest osobą bardzo zdolną i posiadającą duże predyspozycje pedagogiczne. (...) Potrafi wnikliwie obserwować pracę studentów, szczegółowo ją analizować i dawać im trafne uwagi (...) w pracy dała się poznać jako osoba sumienna, która znajduje czas dla studentów, chętnie służy im radą i pomaga w czasie dodatkowych prób (...) Uważam, że angażując panią Joannę Gerigk nasza Uczelnia zyska znakomitego młodego pedagoga.”

Ten sam okres wypełniała współpraca przy zajęciach z „Dramaturgii w teatrze” prowadzonych przez dr hab. Tomasza Mana oraz z „Scen Klasycznych” pod okiem prof. dr hab. Mirosława Kocura.

Z rekomendacji dr hab. Tomasza Mana: „Znakomicie porozumiewa się ze studentami. Potrafi w sposób komunikatywny przekazać swoją szeroką wiedzę. Pani Joanna wyróżnia się obowiązkowością i wyrozumiałością. Jest znakomicie wykształcona i posiada wysoką kulturę osobistą.”

Z rekomendacji prof. dr hab. Mirosława Kocura: „Rewelacyjnie pracowała z młodymi aktorami, inspirując ich do skonstruowania w pełni dojrzałych i delikatnych relacji, a przy tym zaskakująco głębokich i złożonych. Potrafiła zachęcić performerów do posługiwania się nowoczesnymi środkami wyrazu”.

Od roku akademickiego 2014/2015, Pani mgr Joanna Gerigk poprowadziła samodzielnie przedmiot „Propedeutyka reżyserii teatru lalek”, a w roku 2015/2016 współpracowała ze studentami roku III Wydziału Lalkarskiego PWST we Wrocławiu w ramach zajęć „Praca nad rolą” oraz „Monolog w formie”. W roku 2015 Pani mgr Joanna Gerigk rozpoczęła wraz ze studentami i zaproszonymi twórcami projekt badawczy związany z praktykowaniem tzw. teatru komponowanego. Zakończony pokazami w 2017 roku projekt stał się przedmiotem rozprawy doktorskiej.

Rozprawa doktorska napisana przez Panią mgr Joannę Gerigk „Teatr komponowany - projekt badawczy pod tytułem *Apollo i Marsjarz*” to wyróżniający się erudycją zapis doświadczeń reżyserskich związanych z praktycznym przełożeniem na scenę nieco enigmatycznej i niedookreślonej w środowisku teatralnym teorii tzw. teatru komponowanego. Praca w ramach projektu badawczego, co wynika z czystej logiki, zakłada podejście poszukujące i nastawienie na eksperyment. Taki właśnie wymiar ma zaprezentowana podczas pokazów praca reżyserki ze studentami wrocławskiego Wydziału Lalkowego PWST, obudowana współpracą z zawodowymi artystami. Próba przeniesienia najważniejszych idei teatru komponowanego w procesie pracy z aktorami nad spektaklem z pewnością wymagała wnikliwej pracy nad wyodrębnieniem „kamieni milowych” owej koncepcji, która w rzeczywistości teatralnej jaką znamy z dokonań artystów z całego świata jest bardzo szeroka, by nie powiedzieć nieograniczona bo związana z aktualną percepcją i wrażliwością artystów, którzy raczej starają się unikać możliwości wpisania ich działalności w określony schemat twórczy. Tu jednak Pani mgr Joanna Gerigk zdaje się zawęzić w ramach swego badania postrzeganie tzw. teatru komponowanego do dwóch ważnych elementów: programowego, świadomego, wspólnego poszukiwania i eksperymentowania reżysera ze wszystkimi współtwórcami nad materiałem spektaklu oraz do wykorzystania w procesie budowania struktury spektaklu reguł rodem z kompozycji muzycznych, które charakteryzują się ścisłymi, wręcz matematycznymi zasadami, przy jednoczesnym zachowaniu równowagi użytych w spektaklu środków zapewniając tym samym efekt polifoniczności. Owo założenie można wysnuć ze słów, które zapisane są już we wstępie do rozprawy:

„Moje zainteresowanie tym tematem wiąże się z fascynacją muzycznością, rytmem oraz wszelkimi nowatorskimi sposobami używania dźwięków w spektaklu teatralnym. Zarówno muzykę i plastykę traktuję jako rodzaj partnera dla tekstu scenicznego i działań aktorskich.”

„Teatr komponowany sprawia, że muzyka, plastyka, gra aktorska, słowo, światło stają się prawdziwie równoprawnymi składnikami, a rola jednego wobec drugiego nie jest służebna.”

„(...) spróbuję w rozprawie wykazać, że aby eksperymentować artystycznie w sposób naprawdę interesujący, trzeba być artystą otwartym i dojrzałym, posiadającym znajomość rzemiosła, ale także myśleć w sposób wszechstronny, jednak przede wszystkim wiedzieć, dlaczego się eksperymentuje.”

Należy dodać, że ów wstęp nakreśla zakres pracy, jej strukturę, główne tezy oraz przeprowadza rzetelny dowód powiązania, a wręcz nierozzerwalności akcentowanej wcześniej muzyki z teatrem, która na przestrzeni wieków przeżywała wraz z dramaturgią przemiany naturalnie wynikające z obowiązujących światowych trendów, jak również realnego postępu w naukach humanistycznych i matematycznych. W tym samym wstępie wskazuje na postawy artystyczne m.in. Edwarda Gordona Craiga, Leona Schillera, Stanisława Wyspiańskiego, Erwina Axera, Konrada Swinarskiego, by wskazać twórców, którzy na fundamencie szerokiej wiedzy, jak również świadomości współistnienia polifonii środków scenicznego wyrazu, podjęli ryzyko budowania autonomicznych i wyrazistych form teatru. To prawda, że jak pisze mgr Joanna Gerigk „artyści mają prawo a może nawet obowiązek poszukiwania własnej drogi”. Ważne jest jednak, aby pragnienie wybicia się z indywidualną ścieżką nie oznaczało jedynie pustej formy wpisującej się we współczesne mechanizmy mody stawiającej na efekt „nowości” i akcentującej prymitywną sławę. Niedosyt a może nawet niepokój w tym ciekawym rozważaniu budzi fakt, że w owym artystycznym zestawie osobowości nie akcentuje się lalkarskich indywidualności. Wspomnieć tu należałoby choćby Jana Dormana, Jan Wilkowskiego czy Piotra Tomaszuka.

Pierwszy rozdział pracy kreśli przed czytelnikiem panoramę źródeł teatru komponowanego, jak również liczne konteksty przybliżające jego istotę. Znamienne jest stwierdzenie, iż mimo niewątpliwych sukcesów artystycznych twórców takich jak Heiner Goebbels czy Robert Wilson wpisujących się według Pani mgr Joanny Gerik w ten nurt, „teatr komponowany wciąż nie jest uznawany za konkretny gatunek”. Nie dostajemy tu jednoznacznej odpowiedzi na temat przyczyn tego faktu.

Pani mgr Joanna Gerik dopatruje się korzeni czy też elementów teatru komponowanego w koncepcji dzieła totalnego Wagnera, teatru inscenizacji Wielkiej Reformy Teatralnej, w jawiącej się od antyku po modernistyczne akcentacje syntezy sztuk, w Witkacowskiej Czystej Formie, Dadaizmie, w Teatrze Okrucieństwa Artud, kończąc na sztuce Performance. Jako początek funkcjonowania tego zjawiska, autorka pracy wskazuje czas, w jakim rodziły się eksperymenty muzyczno-teatralne kompozytora, autora słynnego utworu „4,33” Johna Cage’a. Na gruncie polskim podobne działania dostrzeżę w nietypowych i oryginalnych rozwiązaniach Krzysztofa Pendereckiego w latach sześćdziesiątych XX wieku. Kończącą partią tej części pracy stanowi przegląd specyficznych technik tworzenia spektakli przez znaczących reżyserów teatru

komponowanego: Heinera Goebbelsa, Georga Aperghisa, Einara Schleefa oraz Christopa Marthaler. Wszystkich wymienionych twórców wiąże charakterystyczna „muzyczność” tworzonych przedstawień. Brakuje tu jednak przykładów z przestrzeni teatru lalkowego, np. eksperymentalnych interpretacji dzieł Williama Shakespeara w reżyserii Rusłana Kudasowa czy Michaela Vogla, poszukiwań Christopa Bogdanskiego. Myślę, że prace wymienionych twórców korespondują z materia, której dotyczy opisywany w tej pracy projekt badawczy.

Drugi rozdział rozprawy doktorskiej rozpoczyna wywód, który jest próbą zbliżenia się do definicji pojęcia teatru komponowanego. Rozpoczynając od formuły wywiedzionej z łacińskiego słowa „componere”, autorka rozprawy wyróżnia jego główne cechy takie jak: „muzyczność” - czyli rozpatrywanie spektaklu w ujęciu muzycznym, polifoniczność środków wyrazu użytych w przedstawieniu oparta o ich niezależność oraz kolektywne eksperymentowanie wszystkich twórców wokół założeń przedstawienia na bazie technik improwizacji do momentu ułożenia partytury scenicznej. Po części teoretycznej rozdziału następuje opis procesu powstawania koncepcji spektaklu „Apollo i Marsjarz”, poczynając od poszukiwań tematu przedstawienia poprzez analizę jego kontekstów i realizacji w przestrzeni sztuki do odnalezienia współczesnych aktualizacji mitologicznego tematu wraz opisem pomysłów inscenizacyjnych. Bardzo ciekawie w tej części rozprawy przedstawiony zostaje koncept zbudowania kompozycji przedstawienia w oparciu o strukturę sonaty.

„Na początku pracy na projektem „Apollo i Marsjarz” bardzo istotne było dla nas określenie rodzaju kompozycji muzycznej, jaki chcemy zastosować. Razem z kompozytorem uzgodniliśmy, że będzie to forma sonatowa, która składa się z trzech części: ekspozycji, przetwarzania i powtórzenia.(...)Ekspozycja to prezentacja dwóch kontrastujących ze sobą tematów. Pierwszy z nich to temat męski - główny, energiczny w nastroju, żywy i dynamiczny, odpowiada na niego temat drugi, zwany żeńskim, stonowany i bardziej melodyjny. Pomiedzy nim pojawia się łącznik. W części drugiej tematy zostają przetworzone pod względem melodycznym, rytmicznym, harmonicznym oraz fakturalnym.(...) Trzecia część zwana jest także reekspozycją albo rekapitulacją. Występują w niej te same fazy, co w ekspozycji, ale zostają ujednoczone tonalnie.(...) Formę sonatową porównuje się do powieści lub dramatu klasycznego o trzech aktach. Taki wybór bardzo dobrze porządkował nasz układ działań scenicznych oraz rozpisywanie partytury.”

W następnym rozdziale Pani mgr Joanna Gerigk wprowadza w porządek wywodu termin tzw. strategii performatywnych postaci scenicznych. Aktor jest tu zdefiniowany jako performer, zatem owe strategie performatywne stają się zapisem określonych działań aktorskich na przestrzeni całego spektaklu, w

którym to zawierają się zasady konfliktów, cele postaci i motywacji oraz ich symbolika. Wszystko to składa się na proces budowania ciekawej scenicznej wypowiedzi wzbogaconej o wiersz Zbigniewa Herberta „Apollo i Marsjarz”.

„Ostateczne określenie działań Apollina jako performansu otworzyło w naszej pracy pole nowych znaczeń, dało także możliwość pełniejszego, bardziej aktywnego uczestnictwa widza w spektaklu.(...) Cała pierwsza część spektaklu poprowadzona została jako performans z udziałem widzów, składających się z takich działań performatywnych jak nagrywanie ludzi wchodzących do sali, demonstracja nagranych materiałów, dźwiękowe *uruchamianie* przestrzeni sceny oraz samej scenografii.”

Rozdział kończy dokumentacja fotograficzna projektu, bardzo precyzyjnie opisana partytura działań aktorskich oraz zapis nutowy zaistniałych w przedstawieniu partii wokalnych.

Ostatnią część pracy stanowią wywiady reżyserki z twórcami przedstawienia. Dzięki rozmowom z partnerami, którzy pracowali na końcowy efekt, można odczuć głębokie zaangażowanie w proces poszukiwania odpowiednich środków wyrazu do zrealizowania idei. To bardzo interesujące refleksje budujące obraz artystów pokornych wobec materii twórczej, którzy poszukują najlepszych rozwiązań, uciekając jednocześnie od smutnej teatralnej sztampy.

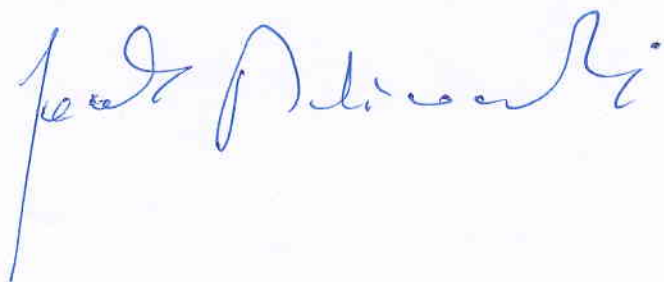
Scenograf Michał Dracz tak mówi o tym co nowego spotkało go w pracy nad projektem: „Zespolenie wszystkiego, dźwięku, tekstu, ruchu na takim poziomie. Powiem szczerze, że w mojej pracy jeszcze nie zdarzył się taki projekt, który brnął aż tak głęboko. Dekoracja współpracowała z dźwiękiem i wytwarzała dźwięk, a tekst też działał muzycznie w interakcji z moją dekoracją.”

KONKLUZJA:

Pisząc podsumowanie, chciałbym zwrócić uwagę na szeroką wiedzę Pani mgr Joanny Gerigk w zakresie teatru, literatury i szeroko pojętej kultury. Wywód stworzony w rozprawie jest bardzo drobiazgowy, erudycyjny i przejrzysty. Myślę, że bardzo dobrze oddaje przebieg projektu badawczego, który udowodnił podczas finałowych pokazów na scenie, iż metoda pracy w zakresie teatru komponowanego ma sens i prowadzi do ciekawych a także oryginalnych efektów. Uważam, że na uznanie zasługuje opisany system pracy, w którym równolegle uczestniczą studenci i zawodowi twórcy. Daje to z pewnością realne doświadczenie warsztatowe młodym adeptom sztuki oraz poczucie współtworzenia dzieła, co wydaje się być wartością najwyższą. Pani

mgr Joanna Gerigk potrafi przeanalizować i zweryfikować doświadczenia wynikające z praktyki scenicznej w formie bardzo ciekawego naukowego dyskursu prowadząc jednocześnie samodzielną refleksję nad własną twórczością i postawą artysty wobec własnej pracy.

Zgodnie z art.13 ustawy z dnia 14 marca 2003 roku o stopniach naukowych i tytule naukowym oraz stopniach i tytule w zakresie sztuki, wnioskuję o dopuszczenie Pani mgr Joanny Gerigk do kolejnych etapów postępowania o nadanie stopnia doktora.

A handwritten signature in blue ink, appearing to read 'mgr Joanna Gerigk', is written in a cursive style on the right side of the page.

Białystok, dn. 27.07.2017

dr hab. Marta Rau

Akademia Teatralna

im. Aleksandra Zelwerowicza w Warszawie

Wydział Sztuki Lalkarskiej w Białymstoku

Recenzja dorobku artystycznego i pedagogicznego oraz rozprawy doktorskiej „Teatr komponowany –projekt badawczy pod tytułem *Apollo i Marsjasz*” mgr Joanny Gerigk w związku z postępowaniem o nadanie stopnia doktora w dziedzinie sztuk teatralnych.

Pani Joanna Gerigk może pochwalić się gruntownym wykształceniem teatralnym. W dołączonej dokumentacji znajdujemy wiele świadectw i dyplomów, i to w większości z ocenami celującymi lub bardzo dobrymi. Swoją edukację teatralną zaczęła od Pomaturalnego Studium Kształcenia Animatorów Kultury i Bibliotekarzy, gdzie uzyskała tytuł zawodowy animatora kultury w zakresie specjalności teatralnej. Kolejna szkoła policealna ukończona przez panią Joannę to Policealne Studium Zawodowe Techniki Teatralno-Filmowej, po którym uzyskała tytuł zawodowy plastyka w zakresie specjalności: techniczna realizacja widowisk. Na świadectwie uzyskała z egzaminu praktycznego ocenę bardzo dobrą. Następny etap kształcenia to już studia na Wydziale Wiedzy o Teatrze w Akademii Teatralnej im. Aleksandra Zelwerowicza w Warszawie, gdzie dyplom i tytuł magistra sztuki zdobyła w roku 2005. Na tym jednak nie zakończyła swojej edukacji i kolejny tytuł magistra sztuki uzyskała w roku 2013 na Wydziale Lalkarskim we Wrocławiu, Państwowej Wyższej Szkoły Teatralnej im. Ludwika Solskiego w Krakowie. Pani Joanna studiowała na kierunku reżyseria teatru lalek a ukończyła studia z wynikiem celującym. Jako studentka Państwowej Wyższej Szkoły Teatralnej uzyskała także stypendium Ministra Kultury i Dziedzictwa Narodowego za wyróżniające osiągnięcia w nauce na rok 2010/2011. W trakcie studiów odbyła również roczny staż w Akademii Muzyckich Umiejętności w Pradze, poszerzając swoją wiedzę o nowe doświadczenia. Związki z Pragą pozostały również po zakończeniu stażu i zaowocowały

licznymi projektami teatralnymi w następnych latach. Poza tym Joanna Gerigk uzupełniła wykształcenie kończąc kurs dramy w roku 2004, zaś w roku 2006 uczestniczyła w cyklu szkoleń organizowanych przez stowarzyszenie KLANZA : nauczyciel wobec patologii społecznej. Jest również po specjalistycznym kursie języka migowego. Przez dwa lata była słuchaczką Akademii Psychologii Alternatywnej w Łodzi, łącząc uczestnictwo w zajęciach ze studiami w Akademii Teatralnej w Warszawie. Brała też udział w szkoleniach w ramach projektu Phare 2003 Rozwój Zasobów Ludzkich – Miejsca pracy w sektorze kultury.

Ciągle zdobywanie wiedzy Pani Joanna łączyła z powodzeniem z pracą zawodową. Były to często inicjatywy o dużym potencjale prospołecznym. W latach 2001-2007 realizowała między innymi autorskie programy edukacji teatralnej dla dzieci i młodzieży, a także prowadziła grupę teatralno-terapeutyczną w Fundacji Centrum Praw Kobiet w Łodzi. Śledząc drogę edukacyjną Joanny Gerigk, kolejne szkoły, kierunki i szkolenia, możemy zauważyć wyraźną chęć zgłębienia i realizowania pasji, którą jest sztuka teatru. Jednocześnie odnoszę wrażenie, że Pani Joanna próbuje połączyć swoją pasję z działalnością prospołeczną. Z analizy dorobku wyłania się obraz osoby o bardzo interesującej osobowości, wrażliwej i otwartej na drugiego człowieka, ogromnie zaangażowanej społecznie, poszukującej uzasadnienia dla istnienia sztuki teatru w przestrzeni publicznej, gdzie może on także pełnić funkcje pedagogiczne, edukacyjne, społeczne, terapeutyczne. Jednocześnie teatr, dzieło teatralne, pozostaje dla niej kreacją, posiada walory estetyczne, które pozwalają zaliczyć je do sztuki, nie tylko do działań terapeutycznych. Połączenie tych różnych i często bardzo nieprzystających cech działania teatralnego jest dla niej wyzwaniem, prowokacją, potrzebą znalezienia własnej drogi, własnego stylu. Staje się laboratorium, nieustannym poszukiwaniem, eksploracją nie tylko samego języka teatralnego, ale wchodzeniem w głąb, w temat, w treść, w sensy, które mogą wybrzmieć w odpowiedniej formie, dając nam artystyczną satysfakcję.

Opinie dołączone do dokumentacji są niezwykle pozytywne, opisujące Panią Joannę jako artystkę i jako pedagoga. Bogusław Kierc rekomendując przedstawienie Joanny Gerigk „Sklep z teatrem” pisze: „W wersji, którą oglądałem, była to feeria urzeczywistniającego się snu o teatrze, teatru śniącego siebie przez wyraziste gry „w to, co jest” i „w to, czego nie ma”. A dalej konkluduje: : „Wyrafinowany dowcip, czuła ironia i błyskotliwa inteligencja – znakomicie uwydatniają reżyserski talent Joanny Gerigk”.

